

grænsende Bestemmelser. For dette Synspunkt giver Lovforslagets § 1, 2det Stykke, Udtryk. Jeg har altsaa dér fulgt Udvalget. I det hele maa jeg sige, at det Lovforslag, jeg her fremsætter, er i Overensstemmelse med de Forslag, som er stillet af Udvalget.

Naar jeg dernæst gaar til Spørgsmaalet om, hvem der skal give den omtalte Tilladelse, har Udvalget været inde paa visse Overvejelser over, om man ikke maatte have indført en mere central regulerende Myndighed, og man er da endt med at udtale Betænkelighed ved at henlægge Afgørelsen til en Centralstyrelse, dels fordi man derigennem vilde komme i Strid med den traditionelle Udvikling her i Landet, hvorefter de kommunale Myndigheder har vidtgaende Bestemmelsesret med Hensyn til deres Veje, dels fordi man mener, at de lokale Myndigheder bedre kan skønne over eget Tarv end en fjern Centralstyrelse, dels ogsaa fordi man finder, at en lokal Myndighed vil være i Besiddelse af større Elasticitet overfor talrige Spørgsmaal vedrørende de fastsatte Betingelsers Overholdelse end en mere generelt skønnende Centralmyndighed. Udvalget er derfor enedes om at anbefale en Ordning, hvorefter Tilladelse til Kørsel indenfor en Kommune som Hovedregel gives af den paagældende Kommunalbestyrelse, medens Tilladelsen i andre Tilfælde gives af vedkommende Amsraad. I saa Henseende har man holdt sig nær op ad de Regler, der er givet i Færdselslovens § 19. Der er dog den Forskel, at man nu har inddraget Kørsel, som alene foregaar indenfor Købstadkommunen, under den Kørsel, hvortil der kræves Tilladelse, og dernæst, at ogsaa Københavns Kommune skal henføres under de fælles Bestemmelser, saaledes at der derigennem bliver Mulighed for uden Kommunalbestyrelsens Samtykke at føre Omnibuslinier udefra ind paa Københavns Kommunes Grund, endelig den Forskel, at man undtager fra Amsraadens Samtykke den Kørsel, der alene foregaar paa Købstadveje eller Biveje. De her omtalte Bestemmelser findes i Lovforslagets § 2.

En anden Bestemmelse, der er foreslaet af Udvalget, og hvortil jeg har givet min Tilslutning, er Bestemmelsen i § 3 om, at naar en kommunal Myndighed agter at give Tilladelse til Omnibus- og Fragtmandskørsel, skal Sagen forinden forelægges Ministeren for offentlige Arbejder, og denne skal saa, efter at et Nævn har udtalt sig, være berettiget til at bestemme, at Tilla-

delsen ikke kan gives eller kun maa gives paa nærmere fastsatte Betingelser, for saa vidt i de paagældende Tilfælde Hensynet til bestaaende Jernbaner, Postruter eller Sporveje taler derfor. Der er i Udvalgets Betænkning gjort udførligt Rede for det Synspunkt, man her har anlagt. Man har paa den ene Side ment, at man ikke burde gaa de kommunale Myndigheders Ret til at raade over deres Veje for nær, saa at der ikke burde kunne paatvinges de kommunale Myndigheder en Rute, og paa den anden Side, at Trafikken maa ses som en Helhed, og at en enkelt Kommunalbestyrelse ikke bør kunne tilføje selve Trafiknettet Afbræk ved at etablere urimelig Konkurrence. Det Hovedhensyn, som har gjort sig gældende her, kunde maaske ogsaa føre til at give Ministeren for offentlige Arbejder Myndighed til at forbyde nye Automobilruter af Hensyn til allerede bestaaende. Man har dog ment, at dette var at gaa for vidt, idet det navnlig vil dreje sig om Ruter af mere lokal Karakter, som de kommunale Raad særlig bør tage Bestemmelse om.

Som jeg sagde, har Udvalget foreslaet, at den afgørende Myndighed med Hensyn til at forhindre Ruters Oprettelse henlægges til Ministeren for offentlige Arbejder, men at der forinden skal fremkomme en Udtalelse fra et sagkyndigt Nævn, som skal forberede Sager angaaende Ruteautomobilkørsel og undergive dem en Realitetsbehandling i Forvejen. Jeg skal, saavel hvad Nævnets Opgave som dets Sammensætning angaar, henvise til Kommissionens Betænkning og skal ikke komme nærmere ind paadet her, men vil dog gerne udtale, at der herigennem er taget fornødent Hensyn saavel til Ams-, Købstad og Sognekommuner og Landkommuner med købstadmæssig Bebyggelse som til Omnibus- og Fragtmandskørsel ligesom ogsaa til Staten, der skal have Repræsentanter for Statsbanerne og Postvæsenet i Nævnet. Nævnets Opgave er i Hovedtrækkene at udtale sig baade om de ved denne Lovs Ikrafttræden bestaaende Ruter og om senere tilkommende. For de senere tilkommende Ruters Vedkommende skal Nævnet navnlig undersøge, om Hensynet til Jernbaner, Sporveje og Postruter skulde opfordre til at forhindre Tilladelsen, og Ministeren skulde altsaa kunne bygge sin eventuelle Nægtelse af saadan Tilladelse paa denne Udtalelse af Nævnet. Men med Hensyn til de bestaaende Ruter er der tillagt Ministeren og Nævnet en